

Dávid Fia

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 9:6-7; Jeremiás 29:13; Máté 1; 2:1-14;
Márk 12:35-37; János 2:25; Róma 5:8

„...mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből” (Mt 1:21).

A Szentlélek ihletésére Máté egy nemzetségtáblázattal kezdi evangéliumát; de nem akármilyennel, hanem Jézuséval. Azonban ez a nemzetségtábla nem szokványos, mivel a felmenők némelyikét a legtöbb ember nem szívesen látná a saját elődei között. Mindez összefügghet azzal, hogy Máté maga is kiteszített volt bizonyos értelemben. Korábban zsidó adószedőként dolgozott, szövetkezve az ellenséggel. Fizetett Rómának, hogy övé legyen az állás, amely által megsarcolhatja saját népét. Biztosak lehetünk benne, hogy az övéi megvetették.

Azonban míg az emberek a külsőt nézik, Isten arra figyel, mi lakik az emberi szívben. Nem kérdés: Isten, belelátva Máté szívébe, kiválasztotta őt, a megvetett adószedőt, hogy a tanítványa legyen. Máté elfogadta az isteni hívást és feladta régi életét az újért Jézusban. A volt adószedő követte Urát, feljegyzéseket készített, hogy egy napon visszaadjon ezekből valamit a népének és az egész világnak. Azonban ez már nem egy nyugta a behajtott adóról, hanem gondosan elkészített beszámoló Jézus életéről.

JÉZUS NEMZETSÉGGÖNYVE

„Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségéről való könyv” (Mt 1:1).

Evangéliuma legelején Máté „könyvként” utal a munkájára (a görög *biblos* szót használja, amelynek az egyik jelentése „megszentelt írás”), „nemzetségéről való könyv”, amelyben Jézus felmenőit sorolja fel. A kifejezés, amit nemzetségtáblázatként szoktak fordítani (*geneszeosz - amely alapján kapta a nevét a Teremtés könyve: Genézis - a ford.*), abból a szóból származik, amelyet *leszármazásnak* vagy *nemzedéknek* fordíthatunk. Úgy is mondhatnánk, hogy Máté „A teremtés könyvével” kezdi az evangéliumát. Ennek értelmében, amiként az Ószövetség *A teremtés könyvével* kezdődik, Máté azzal az írással indítja az Újszövetséget, amely a Teremtőről szól, a megváltás munkájáról – amit egyedül a Teremtő képes elvégezni.

Mit mondanak ezek az igék Jézusról? Mik 5:2; Mk 12:35-37; Jn 1:1-3; Zsid 1:1-3

„Az Úr Jézus Krisztus örök időktől fogva egy az Atyával, »Isten képmása«, az Ő nagyságának, fenségének visszatükröződése – az Ő »dicsőségének világotlatása«... Jézus eljött, hogy közöttünk lakozzék, s kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt. Ő Isten Igéje volt – Isten gondolatait tette érthetővé” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 11. o.).

Máténál azonban nem Krisztus istensége az első és legfontosabb, mint ahogy Jánosnál találjuk (lásd Jn 1:1-4), aki Krisztus isteni természetével kezdi az evangéliumát, és csak ezek után tér rá Jézus emberi mivoltára (lásd Jn 1:14). Máté határozottan Jézus emberi voltára fókuszál, úgy mutatja be Őt, mint Dávid Fiát, mint Ábrahám Fiát. Felvázolja Jézus származási vonalát Ábrahámtól egészen a Megváltó születéséig, azzal a határozott céllal, hogy úgy mutassa be Őt olvasóinak, mint a Názáreti Jézust, a Messiást, akiről az ószövetségi próféciaik szóltak.

Természetesen fontos a család, a származás. Ugyanakkor az evangéliumot illetően nem az a leglényegesebb, hogy kik a szüleink, nagyszüleink vagy egyéb rokonaink. Mi az igazán fontos? Miért? Lásd Gal 3:29!

KIRÁLYI VÉRVONAL

Hiába a sokféle nézőpont, várakozás, amely megfogalmazódott a Messiás eljövételével kapcsolatban a zsidóknál, egy dologban nem volt vita: a Messiásnak Dávid házából kell származnia. (A Messiást ma még mindig váró vallásos zsidók is egyértelműen azt vallják, hogy a Megváltónak Dávid házából kell érkeznie.) Ezért kezdi Máté a nemzetségtáblával az evangéliumát; szerette volna szilárdan megalapozni az emberek gondolataiban Jézus messiás voltát. Mert a Messiásnak Ábrahámától, a zsidók atyjától kellett származnia (1Móz 22:18; Gal 3:16), és Dávid vérvonalán kellett megszületnie. Máté azt mutatja be, hogyan származik Jézus Dávidtól; közvetlenül kötődik nemcsak Ábrahámhoz (mint az izraeliták többsége), hanem Dávid királyhoz is. Sok szövegmagyarázó úgy gondolja, hogy Máté elsősorban a zsidókat tartotta szem előtt, amikor megírta az evangéliumát, és a népe között a származásra helyezett határozott hangsúly segített neki elfogadhatóvá tenni a Názáreti Jézust mint Messiást.

Olvassuk el a következő ígétet! Hogyan segítenek ezek a szövegek megérteni annak a lényegét, amit Máté kívánt kihangsúlyozni?

2Sám 7:16-17 _____

Ézs 9:6-7 _____

Ézs 11:1-2 _____

ApCsel 2:29-30 _____

Mindez segít megérteni, miért egy nemzetségtáblázattal kezdődik *Máté evangéliuma*: „Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségéről való könyv” (Mt 1:1). Az első és legfőbb mondanivaló: Jézus, aki Dávid Fia. És amiképpen kezdődik az Újszövetség, akképpen végződik is: „Én Jézus küldöttem az én angyalomat, hogy ezekről bizonyóságot tegyen néktek a gyülekezetekben. Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ága: ama fényes és hajnali csillag” (Jel 22:16). Minden jellemző között, ami és aki Jézus, megmarad „Dávid gyökerének és ágának”.

Micsoda hatalmas bizonyágtétel ez Jézus emberi természetéről, alapvető emberi mivoltáról! Teremtőnk olyan erős köteléssel kapcsolta magát hozzánk, emberekhez, amit alig vagyunk képesek még felfogni is.

JÉZUS CSALÁDFÁJÁNAK TÖRZSE

Kik szerepelnek a jézusi családfán Dávid előtt (Mt 1:2-3)?

Egyáltalán nem mondható szokványosnak, hogy nők kapjanak helyet a zsidó családfákon. Akkor mégis hogyan kerül ide Támár neve? Miért szerepel a listában? Támár kánaánita asszony volt, aki egymást követően Júda két fiához is hozzáment feleségül. Azonban mindkettő meghalt a saját gonoszsága miatt, mielőtt Támár gyereket szült volna nekik. Júda, az apósa ekkor megígérte neki, hogy a harmadik fiához adja, ha már a fiú elég idős lesz a házasodáshoz. Azonban ez nem történt meg. Mit tett erre Támár? Prostituáltként öltözött, és a mit sem sejtő Júda így ment be hozzá. Hónapokkal később, amikor nyilvánvalóvá vált Támár terhessége, Júda meg akarta öletni az asszonyt, mivel úgy vélte, menyé házasságtörést követett el. Erre az asszony felfedte, hogy a gyerek apja nem más, mint az apósa. Habár a történet úgy hangozhat, mint egy izléstelen szappanopera egyik epizódja, mégis része lett Jézus emberi nemzetségi táblázatának.

Olvassuk el Mt 1:4-5 verseit! Kinek a neve tűnik még meglepőnek a listában?

Ráhábé, a kánaánita prostituálte? Nyilvánvalóan. Miután segített az izraeli kémeknek Kánaánban, csatlakozott Isten népéhez és Jézus egyik felmenőjéhez ment feleségül.

Ki került még be a listába (Mt 1:5-6)?

Ruth erényes asszony volt, azonban szerencsétlenségére a gyűlölt moábiták közül származott – akiknek az eredete a leitatott Lót és egyik leánya vérfertőző együttlétéhez vezethető vissza.

Betsabé pedig az az asszony, akit Dávid király önző módon hívott be magához éjszakára, miközben a nő férje, Uriás a királyért csatázott. Dávid szintén bűnös volt, akinek ugyancsak Megváltóra volt szüksége. Bár kiemelkedő képességekkel bírt, egyáltalán nem tartható követendő példának családfőként.

Ha Isten minden hibánk és hiányosságunk ellenére elfogad bennünket, mit tanulhatunk mindebből, hogy mi is elfogadjunk másokat hibáik és hiányosságaik ellenére?

AMIKOR MÉG BŰNÖSÖK VOLTUNK...

Mit mondanak a következő szövegek az emberi természetről? Milyen egyértelmű bizonyítékok támasztják alá ezeket a megállapításokat? Róm 3:9-10; 5:8; Jn 2:25; Jer 17:9

Bár sokat halljuk, nem lehet elégszer ismételni: a Biblia nem fest rózsás képet az ember természetéről. Az Édenben történt bűnesettől (1Mózes 3. fejezet) egészen az utolsó napokban Babilon elestéig (Jelenések 18. fejezet), nyilvánvalóan megmutatkozik az emberiség csüggesztő helyzete. Bár hajlamosak vagyunk idealizálni például a korai egyházat, mielőtt „megjelenik a törvénytípró” (2Thessz 2:3, ÚRK), mindez hamis képzet (lásd 1Kor 5:1). Mindannyian elbukunk, megtört minket a bűn, beleértve azt a felmenői vonalat is, amelyből Jézus származott. „A származási vonal hitelessége és a valószínűtlensége bizonyára megdöbbentette Máté olvasóit” – írja Michael Wilkins. „Jézus felmenői emberek voltak, minden gyarlóságukkal és bennük rejlő lehetőségeikkel együtt, olyanok, mint bárki más. Viszont Isten rajtuk keresztül is azon fáradozott, hogy véghezvigye a megváltás munkáját. Jézus nemzetségtáblázata nem valamiféle igaz emberek gyülekezete. Találhatunk benne házasságtörőket, prostituáltakat, de hősokeket és pogány nemzetekből valókat is. A gonosz Roboám volt az apja a bűnös Abijának, aki viszont Asának, a jó királynak az apja lett. Asa volt az apja a jó Jozafát királynak..., akitől a bűnös Jórám király származott. Isten végezte a munkáját minden generációban, legyen az jó vagy rossz, hogy elérje a céljait. Máté megmutatja: Isten bárkit fel tud használni, hogy szándékait megvalósítsa, még ha lenézett, kitalált is az illető. Éppen ilyen embereket jött Jézus megváltani” (*Zondervan Illustrated Bible Backgrounds Commentary: Matthew*. Grand Rapids, 2002, Zondervan, 9. o.). Ennek kell eszünkbe jutnia nemcsak akkor, amikor másokra tekintünk, hanem akkor is, ha önmagunkra nézünk. Ugyan ki az a keresztyének között, aki időnként nem csügged el, nem kérdőjelezi meg a hitét, nem tűnődik el azon, hogy valóban megtért-e? Általában éppen a saját bűnös természetünk és a hiányosságaink okoznak ilyen kiábrándultságot. Ezért a kétségbeesés idején reménységet találhatunk és kell is találnunk abban, hogy Isten ismeri a dolgainkat, és éppen az ilyen emberek miatt jött el Krisztus a világunkba!

Mely bibliai ígéretekbe kapaszkodhatunk a kiábrándultság és a lelki kétségbeesés pillanataiban?

DÁVID FIÁNAK SZÜLETÉSE

Máté evangéliumának 1. és 2. fejezete között valahol az éjszakában megszületett Jézus. Azonban nem valószínű, hogy december 25-én érkezett a világra. Zakariás pap templomi szolgálatának idejét alapul véve a tudósok azt valószínűsítik, hogy ősszel kellett megszületnie, amikor a juhok még kinn voltak a legelőkön, talán szeptember végén vagy októberben. Különös, hogy a zsidó Messiás keresésére indulók, az első imádói közül többen pogányok voltak. Miközben Jézus saját népe (élükön a félzsidó, paranoiás Heródesssel) tudni vélte, hogyan és miként jön el a Megváltó, ezek a keleti utazók nyitottak voltak lélekben és szívben is. A bölcsök tulajdonképpen köztisztelőben álló filozófusok voltak Perzsiából, akik az igazság keresésére szentelték az életüket, bárhonnan is származzon. Nem csoda, hogy végül megtalálták és imádták azt, aki maga az Igazság. Annak a példáját láthatjuk ebben az epizódban is – bár más a szövegösszefüggés –, hogyan vált valóra az évszázadokkal korábban kijelentett ige: „És kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem” (Jer 29:13).

Olvassuk el Mt 2:1-14 verseit! Milyen különbséget láthatunk a keleti bölcsök és Heródes király magatartása között?

A pogányok térdre estek Jézus előtt és imádták Őt, miközben a nemzet királya éppen ellenkezőleg, az életére tört. Ennek a történetnek is fontos tanulságként kell szolgálnia arra nézve, hogy a gyülekezethez való tartozás még nem garanciája az Istennel való helyes kapcsolatnak. Arra is kell emlékeztetnie, hogy mennyire fontos az igazságot pontosan megérteni. Ha a király és a papok helyesen értették volna a messiási próféciaikat, Heródes tudhatta volna, hogy Jézus nem az, aki veszélyeztetné az uralmát, akitől félnie kell. Heródes ekképpen megérthette volna, hogy a „zsidók királya” nem az, aki az ő politikai hatalmára tör.

Adventistaként hogyan védhetjük meg önmagunkat attól az öncsalástól, hogy a kapott világosság automatikusan az Istennel való helyes kapcsolatot is jelenti? Ugyanakkor hogyan segít bennünket a megértett világosság ahhoz, hogy mélyebb megismerése révén szorosabb kapcsolatban járjunk Istennel?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Olvassuk el a következő idézetet Ellen G. White tollából!

„Ezen az alapon jöhet minden bűnös Krisztushoz. »Nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket« (Tit 3:5). Ha Sátán bűnösnek mond, s szerinte nem reménykedhetsz Isten áldásában, mondd meg neki, hogy Krisztus a bűnösöket megmenteni jött a világra. Semmink sincs, ami Isten kegyébe ajánlhatna, de a kérelem – amelyet most és örökké nyomatékosan előtárhathatunk – magában a kimondhatatlanul nyomorult állapotunkban van, és ez teszi szükségessé az Ő megmentő erejét” (Jézus élete. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 260. o.). Micsoda kegyelem: a mi „kimondhatatlanul nyomorult állapotunk” teszi szükségessé Jézus fellépését Megváltóként. Ez az igazság változatlan marad, akár először jövünk Jézushoz, akár egész életünkben vele járunk. Ahogy a jézusi családja emberi oldalát képviselő személyek, úgy mi is mindannyian bűnösök vagyunk, akiknek kegyelemre van szükségük. A törvény iránti engedelmségünk, a győzelmünk a kísértés felett, a növekedésünk Krisztusban hozzátartozik ugyan a krisztusi élethez, ám mindez csak a következménye a megváltásnak és nem kiváltója az isteni cselekvésnek. Legyen az akár a lator a kereszten vagy éppen egy szent, akit Jézus felemel második eljövetelekor, minden esetben a mi „kimondhatatlanul nyomorult állapotunk teszi szükségessé az Ő megmentő erejét”. Rendkívül fontos, hogy soha ne felejtjük el ezt az alapvető igazságot!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. A héten láthattuk, hogy Heródes igencsak félreértette a próféciaikat, és emiatt követett el szörnyűségeket. Gondolkozzatok el azon, milyen hamis próféciamagyarázatok keringenek napjainkban! Egy példa: vannak, akik úgy hiszik, hogy a hűséges keresztények titokban és csendben ragadtatnak el a mennyekbe, miközben a családjuk és a barátaik hátramaradnak, csodálkozva, hogyan tűntek el szeretteik egyik pillanatról a másikra. Milyen potenciális veszélyekkel járhatnak a téves próféciamagyarázatok? Mennyire fontos a próféciaik helyes értelmezése?
2. Sok kultúrában és társadalomban nagy a jelentősége annak, hogy kik a szüleid vagy melyik társadalmi osztályba születtél. Ez a hagyomány végigkíséri az emberiség történelmét, és a világ számos helyén napjainkban is mélyen gyökerezik. Miért áll ez ugyanakkor szemben mindennel, ami mellett az evangélium kiáll? Miként kellene befolyásolnia a társadalmi osztályokról, szociális berendezkedésről vallott nézeteinket az újjászületésnek?

IMMÁNUEL

„...és annak nevét Immánuelnek nevezik, ami azt jelenti: *Velünk az Isten*” (Mt 1:23).

„Az Úr Jézus Krisztus örök időktől fogva egy az Atyával. *»Isten képmása«,* az Ő nagyságának, fenségének visszatükrözője - az Ő *»dicsőségének világoztatása«* (vö. 2Kor 4:4, 6). Jézus azért jött földünkre, hogy ezt a dicsőséget kinyilatkoztassa. Eljött a bűn sötétjében bolyongó világunkba, hogy bemutassa Isten szeretetének világosságát - hogy legyen *»VELÜNK AZ ISTEN«*. Ezért jövendölték róla, hogy *»nevét Immánuelnek nevezik«*.

Jézus eljött, hogy közöttünk lakozzék, s kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt. Ő Isten Igéje volt - Isten gondolatait tette érthetővé. Tanítványaiért mondott imájában így szól: *»Megismertetem övelük a Te nevedet«* (Jn 17:26) - *»Irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú«* (2Móz 34:6) -, *»hogy az a szeretet legyen öbennük, amellyel engem szerettél, és én is öbennük legyek«* (Jn 17:26). De ez a kinyilatkoztatás nem csupán földi gyermekeinek szól. Kicsiny világunk az egész mindenség tankönyve. Isten kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amelybe *»angyalok vágyakoznak betekinteni«* (1Pt 1:12), és amelyet végtelen időközön át kutatni fognak. Mind a megváltottak, mind az el nem bukott lények számára Krisztus keresztye lesz az ismeret és a dicséret forrása. Meglátszik majd, hogy a Jézus arcán ragyogó dicsőség az önfeláldozó szeretet fénye. A Kálváriáról áradó világosságban látható meg, hogy az önmegtágadó szeretet törvénye az élet törvénye a föld és a menny számára egyaránt; s hogy Isten szívében van a forrása annak a szeretetnek, amely *»nem keresi a maga hasznát«* (1Kor 13:5); és hogy a szelíd, alázatos Jézus a megközelíthetetlen világosságban lakozó Atya jellemét mutatta be” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1990, Advent Kiadó, 11-12. o.).